

ஆத்ம ஜோதி

வேதாந்தப்பாட்டி ஸ்ரீமதி சின்னக்குட்டி அம்மையார்

ஆத்ம

ஓர் ஆத்மீக

ஜோதி

மாதவெளியீடு

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவனே
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே—சுத்தானந்தர்

சோதி 7 | மன்மதஸ்ரூ வைகாசி 1:ந்உ (16-5-55) | சுடர் 7

பொருளடக்கம்.

விஷயம்	பக்கம்
1 மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்	193
2 சுவாமி சுத்தானந்தர்..... ஒருபகுதி	194
3 அப்பா காட்டிய அன்புநெறி	195
4 கதிர்காம மும்மணிமாலை	199
5 இராமலிங்க வணக்கம்	201
6 ஸ்ரீ புவனேஸ் வரி	202
7 ஸ்ரீசேதார் பத்திரி யாத்திரை	204
8 பூதானம்	209
9 மட்டக்களப்பு	212
10 வேதாந்தப்பாட்டியார்	216
11 கோயிலுக்குப்போக வேண்டுமா?	219
12 செய்தித்திரட்டு	222
13 விநாயகர் அஷ்டகம்	224
14 Love is the Law of God (Cover 3rd Page)	

ஆத்ம ஜோதி

ஆயுள் சந்தா ரூ. 75. வருட சந்தா ரூ. 3. தனிப்பிரதி சதம் 50

கொளரவ ஆசிரியர்: க. இராமச்சந்திரன்
60, உல் பிளேஸ், கொள்ளும்பிட்டி, கொழும்பு

பதிப்பாசிரியர்:— நா. முத்தையா

ஆத்ம ஜோதி நிலையம் நாவலப்பட்டி [சிலோன்]

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்.

[அப்பர் சுவாமிகள்]

நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நாகத்தி விடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நானந் துன்ப மில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரான்நர் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்மலர்ச்சே வடியினையே குறுகி னோமே.

என்றும்நாம் யாவார்க்கும் இடைவோ மல்லோம்
இந்நிலக்கில் எமக்கெசிரா வான மில்லை
சென்றநாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோ மல்லோஞ்
சிவபெருமான் திரவடியே சேரப்பெற்றோம்
ஒன்றினற் சுகறையுடையோ மல்லோ மன்றோ ினார்
உறுபிணியார் செறலொழிந்திட் டோடிப் போ
பொன்றினார் கலைமலை அணிந்த சென்னிப்
புண்ணியனை நண்ணியபுண் ணியத்து னோமே.

நாவார நம்பினையே பாடப் பெற்றோம்
நாணற்றார் நள்ளாமே விள்ளப் பெற்றோம்
ஆவாளன் நெமையாள்வான் அமரர் நாதன்
அயனொடுமாற் கறிவரிய அனலாய் நீண்ட
தேவாசி தேவன் சிவனென் சிந்தை [ந்து
சேர்ந்திருந்தான் தென்றிசைக்கோன் தானே வ
கோவாடிக்க குற்றேவல் செய்கென் றுலுங்
குணமாகக் கொள்ளாமெண் குணத்து னோமே.

சுவாமி சுத்தானந்தர் எழுதிய ஆத்மசோதனையில் இருந்து ஒருபகுதி

தம்பி அந்தக்காலமே சொன்னேனே நீ சுத்தானந்தனாயிருக்கவேண்டுமானால் சுதந்தரானந்தனாயிரு. சமத்துவமாயிரு. எதிலும் பட்டுக்கொள்ளாதே. இந்த உலகம் கெட்டது, குருபிடங்களின் சுயநலத்தால். வேதரிஷிகளும் சித்தாந்த முனிவரும் குருபிடமோ சிஷ்ய சங்கமோ நாட்டவில்லை. அவர்கள் பரம்பொருளுக்கே வணக்கம் செலுத்தினார்கள். பிற்காலத்தில் அவதார வாதம் முளைத்தது. இறைவன் அரியணையில் மனிதன் ஏறப் புகுந்தான். போட்டி வலுத்தது, நான் ஒரு குருபிடம் நாட்டுகிறேன் என்று வைத்துக்கொள். விளம்பரம் பெருகும், சீடர் கூடுவர்; புகழ்வார்; பொய்க்கதைகட்டி விளம்பரம் செய்வார். எனக்கு ஆணவம் ஏறிப்போகும். கடவுளை வணங்கவேண்டிய ஆன்மாக்கள் இந்தக் கட்டையை விழுந்து கும்பிடுவார்கள். ஆன்மாக்களுக்கும் கடவுளுக்கும் நடுவே நான் நிற்பேன், என் சீடர் என்னைச் சாராதவரை நிந்திப்பார். எனக்குப் பிறகு என்பெயரால் ஒரு மதம் பிறக்கும். அதில் கிளைகள் உண்டாகும்: அதைச் சேராதாருடன் போர் தொடரும். இப்படி ஆயிரம் குருபிடங்கள் எழுந்தால் நாடு ஆயிரம் சுயநல அகம்பாவக் கோட்டைகளாகப் பிரியும், ஒற்றுமை இராது. எல்லோருக்கும் இறைவன் ஒருவன் என்ற உண்மை மறையும். மனிதர் மனிதனின் படத்தைக்கும்பிட்டு, இறைவனை மறப்பார்கள். இறைவனன்றி இன்பமில்லை. அவனைத் தவிர வேறெதைப் பணிந்தாலும் சுதந்தரமில்லை.

அப்பர் காட்டிய அன்பு நெறி. (ஆசிரியர்)

சைவ மணிவிளக்கான அப்பர் சுவாமிகள் திருமுனைப்பாடி நாட்டைச்சேர்ந்த திருவாமூரில், சைவ வேளாளர் மரபில் புகழ்நூருக்கும் மாதிரியாருக்கும் ஒரு தனி மகனாகவும் திலகவதி அம்மையாருக்கு அருமைத்தம்பியாகவும் பிறந்து மருள்ரீக்கியார் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமத்துடன் வளர்ந்ததும், பாடலிபுரத்தில் சமணர்களின் மடாதிபதியாய் 'தருமசேனர்' என்னும் பட்டப்பெயர் சூட்டப்பெற்றதும், 'நாவுக்கரசு' என்னும் நற்பெயரை வீரட்டானத்தில் அசிரீரி வாக்காகப் பெற்றதும், சீகாழியில் திருஞான சம்பந்தரென்னும் தெய்வக்குழந்தையால் 'அப்பரே' யென்று அழைக்கப்பட்டதும், பகைவர்சள் செய்தபலவித கொடுமைகளிலிருந்து திருவருளினால் காப்பாற்றப் பட்டதும், முதிய வயதிலே கால்கள் தேயவும், கைகள் நைந்து சிதையவும், உடல் நொந்து வாடவும், இமயம் ஏறமுயன்ற போது, திருக்கயிலாயக்காட்சியை அவர் திருவை யாற்றிலே பெற்றதும், அக்காட்சி மூலம் 'சக்தியும் சிவமுமான தன்மையில் உலகமெல்லாம்' என்ற உண்மையை உணர்ந்ததும், இறுதியில் 'எண்ணுகேன், என் சொல்லி எண்ணுகேனோ' என்னும் திருத்தாண்டகத்தைப்பாடியவண்ணம் சிவானந்த வடிவாகிச் சிவத்திற கலந்ததும் வாசகர்கள் நன்கறிந்த விஷயங்கள். ஆகையால் அவற்றை இங்கு விரித்து விளக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

அப்பர் காட்டிய அன்புநெறியை ஆராயுமுன் அவரது அருங்குணங்களையும், அவர் அடைந்திருந்த அனுபூதி நிலையின் சிறப்பையும் சிறிது பார்ப்போம், சுருங்கக்கூறின், அப்பர் ஆதிவேதம் சொல்லும் அத்யாத்ம தீரமே உருவெடுத்தாற்போல் விளங்கினரெனலாம். நா மெல்லோரும் பாசக்கடல் கடந்து பரமசாந்தத்துறை சேரவேண்டுமென்ற கருணை நோக்குடன் அவர் அருளிய பல்லாயிரக்கணக்கான பிரசுரங்களில் ஆகம சாஸ்திர நுட்பங்கள் மிளிர்வது போலவே, உபநிடதக்கருத்துக்களும் மலிந்துள்ளன. அவரது திருத்தாண்டகங்களுள் பெரும்பாலானவை வேத உபநிடத உண்மைகட்கு விரிவு போல் அமைந்துள்ளன வெனக்கூறுதல் மிகையாகாது. அர்ச்சனன் என்னும் பசுக்கன்றின் பசி தீர்க்க திருஷணன் என்னும் ஆமேய்ப்

போனால் உபநிடதங்களென்னும் பசுவிலிருந்து கறந்தெடுக்கப்பட்ட பாலாகப் பகவத்கீதை பாராட்டப்புகின்றது. ஏழு நூறு சுலோகங்களைக் கொண்ட இக்கீதையின் உயிரான உத்தம இரகசியம் பூரண சரணாகதியேயாம். இதை அதின்இறுதி அத்தியாயத்தின் 65-ம் 66-ம் சுலோகங்களிற் காணலாம். "என்னை நம்பு; என் பக்தனாயிரு; என்னிடம் சரண்புகு; எல்லாத்துயர்களிலுமிருந்து உன்னை நான் காப்பாற்றுவேன். அஞ்சாதே" இதுவே அவ்விரு சுலோகங்களின் சாரம். மனித சமுதாயம் முழுவதற்கும் கீதை புகட்டும் இந்த அரிய அபய வசனத்தை அப்பர் சுவாமிகள் சைவர்களாகிய நமக்காக தமிழில் அருளியுள்ள அழகையும் அருமையையும் பாருங்கள்: "தன்கடன் அடியேனையுந்தாங்குதல்; என் கடன் பணிசெய்து ஓடப்பதே" எனப்பாடுகிறார் அவர். பயனில் பற்றின்றிச் செய்யப்படும் பணியான நீஷ்காமியகர்மத்திற்கு இதைவிட விசேடித்த விளக்கத்தை தமிழில் வேறு எவர் வாக்காகவும் காணமுடியாது.

இவ்விதம் அப்பர் சுவாமிகள் வாழ்க்கையால் அடைந்து வாக்கால் விளக்கிய அடைக்கல உறுதி அவரை சிவத்தியானம் மாறாத உணர்வுடையசுத்த முத்தராக்கியதோடு, அவர்பால் சிவனுக்குரிய எண்ணங்களும் திகழச் செய்தது. இந்த உண்மையை, மறுபாற்றத் திருத்தாண்டகம் என அழைக்கப்படும் ஆறாம் திருமுறை 98-ம் திருப்பதிகத்திற் காணலாம். "நாமார்க்கும் குடியல்லோம்" என்னும் பாட்டில் 'தன்வசமாயிருக்குந் தன்மை' முதல், 'அழிவில் பேரின்பநிலை' வரையுள்ள இறைவனது எண்குணங்கள் தம்பால் அமைந்திருப்பதை மறைத்துக்கூறிச்சிறிது நமக்கு மயக்கத்தைத்தந்து விட்டு. அந்மயக்கத்தைத் தீர்ப்பவர்போல் அதே பதிகத்தின் இறுதிப்பாடலை "குணமாகக் கொள்ளோம் எண் குணத்துளோமே" எனத்தெளிவுபடுத்தி முடித்துள்ளார். இவ்விருபாடல்களையும் ஒன்றாகச்சேர்த்துப்படித்துச் சிந்தித்தால்தான் அவற்றில் அடங்கியுள்ள அருங்கருத்தும், அடக்கத்தோடு அமைந்த அஞ்சாமையும் நன்கு விளங்கும், முதல் பக்கத்தில் இவ்விருபாடல்களையும் பிரசுரித்திருப்பது அவ்வித சிந்தனைக்குவேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை வாசகர்கட்கு அளிக்கும்பொருட்டேயாம்.

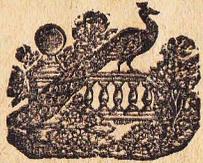
வரம்பில் ஆற்றலாம் தெய்வ சம்பத்தைப் பெற்றிருந்தும் அப்பர் சுவாமிகள் தமக்குப் பலவித தீமைகளைச் செய்த பல்லவ மன்னனு

னுக்கும் அவனுக்குத் தூர்ப்புத்தி கூறிய சமணகுருமார்கட்கும் அன்பையே காட்டினார். அவர் வழிப்பட்ட சிவம் அவருக்கு அன்பென்றும் கருத்தையே கொடுத்தது. "துன்பிலாத்தொண்டர் கூடித்தொழுதழுது ஆடிப்பாடும் அன்பலாற் பொருளுமில்லை. ஐயன் ஐயாறனார்க்கே" என்று பாடியுள்ளார் திருவையாற்றுத்திருப்பதிக மொன்றில். 'அழலார் வண்ணத்தம்மாளை அன்பில் அணைத்து' வைத்ததோடு நின்றுவிடாது, தமது சீவிய காலம் முழுவதும் அவர் அன்பே நிலைந்து, அன்பேபாடி, அன்புப்பணியையே பேணினர். அவர் உலகில் வெறுத்தது எதுவுமுண்டேல், அன்பில்லா வழிபாடு என்ற ஒன்றையேயாம். இதை அவர் பலபாடல்களில் சுட்டிக்காட்டிக் கட்டித் துள்ளார். எங்கும் ஈசனெனாதவர் கங்கையாடி யென்ன பயன்? ஈசனை உள்குவார்க்கன்றி மற்றவர்கட்கு வேதங்களால் வேள்விகளால் என்ன பயன்? அரனுக்கன்பில்லையேல், கோடி தீர்த்தங்கலந்து குளிக் தென்ன பயன்? என்பவைபோன்ற கண்டனத்தால் அப்பர் விளக்கிய அன்புநெறி உயர்வற உயர்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளதெனலாம்.

அப்பர் ஓர் அரிய தீர்க்கதரிசியுமாவார். அவர் காலத்துக்குப்பின் நிகழப்போகும் சைவ—வைஷ்ணவப் பிணக்குகளைக்கிவ்யதிரஷ்டியால் கண்டு, அவற்றைக் கிழப்பப்போகும் அறிவினிகட்கு ஞானம் புகட்டும் முறையில், 'அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே' 'மண்ணினையுண்ட மாயன் தன்னைபோர் பாக்கய கொண்டார். 'மாலொரு பாகமாக மகிழ்ந்த' என்பவை போன்ற வர்ணனைகளால் சிவ—விஷ்ணு ஐக்கியத்தை அருமையாக விளக்கியுள்ளார். அம்மட்டோ! ஆயிரத்து முந்நூறு வருஷங்கழித்து தென்னாட்டில் நடக்கப்போகும் வடமொழி—தொன்மொழிப் பிரச்சனை கூட அவரது திருஷ்டிக்குத்தவற முடியவில்லை. 'ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்' 'வட மொழியும் தென் தமிழும்மறைகள் நான்கும். ஆனவன் காண்' 'முத்தமிழும் நான் மறையும் ஆனான் கண்டாய்' என, இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழும் நம் சைவர்கட்கு தமிழ் நாட்டினருக்கு, இடித்துரைப்பதுபோல அவர் பாடியிருப்பதை உற்று நோக்குக! இவ்விதம் இருமொழிகட்கும் இறைவனுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தைக்கூறி சமரசம் போதித்ததோடு நின்றுவிடாது,

வடமொழியில்போல் தமிழிலும் சிவபிரானுக்கு அஷ்டோத்தரசதம் பாடி இன்புற ஆர்வமுள்ளவர்கட்குப் பிரயேசனமாகும் பொருட்டு திருஆரூர்; போற்றித் திருத்தாண்டகமும் பாடி வைத்துள்ளார், (ஆரூர்திருமுறை 32-ம் பதிகம்) அப்படிப்பாடவிரும்புவோர் உள்ளத்தில் வடமொழித்துவேஷம் தலைகாட்டலாகாது என்பதையும் வற்புறுத்தப்போலும், அதற்குப்பின் வரும் ஸ்ரீகயிலாயம்; போற்றித் திருத்தாண்டகம் (55) முதலாவது பாட்டிலேயே 'ஆறங்கம் நால் வேதமானாய் போற்றி' எனச்சுட்டிக் காட்டியுள்ளார், அரசியல், சமுதாயத்துறைகளில் பலவித வேற்றுமைகளைக்கிழப்பி, தமிழகத்திற்கும் தமிழுக்கும் திங்குள்ளையும் முறையில் பரவிய மொழிப்பிரச்சனையை, சமய வாழ்விலும் புகுத்தி வீண்வாதங்களில் ஈடுபடுதல் நெறி தவறிய வெறியாட்டமாகும், பொருளற்ற இப்போரட்டம், இன்று பகுத்தறிவின் பேரால் நடக்கும் நாச வேலைக்கு நல்லுதவியாகி இறுதியில் தமிழுக்கு இழிவையும் சைவத்திற்கு அழிவையும் தருமெனத் தயங்காமற் கூறலாம்,

சென்ற ஏழு எட்டு வருஷங்களாக இலங்கையில், வெள்ளவத்தை, வதுளை, கொள்ளுப்பிட்டி, களுத்துறை, நாவலப்பிட்டி, முதலாய இடங்களில் தமிழ் அர்ச்சனைகள் நடைபெற்று வருகின்றன, வடமொழிப்பயிற்சியுள்ள பிராமணர்கள் கூட இந்த ஆராதனைகளில் கலந்து இன்புறுவதை நாம் பலமுறை நோற்கண்டுள்ளோம். ஆனால் ஆலயத்தில் தமிழ் அர்ச்சனை வேண்டுமென மேடைகளில், ஆரவாரம் செய்யும் பண்டிதர்களில், வித்துவான்களில் எவரையாவது மேலே குறிப்பிட்ட வழிபாட்டுக்கூட்டங்களில் கண்டதில்லை. சாதனையற்ற சாஸ்திரப்படிப்பைப்போல சமயத்திற்குக்கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றோம். அப்பர்காட்டிய அன்புநெறி சென்று மக்கள் உய்வடைய அருளுமாறு அம்மை அப்பனான எம்பரமபதியை வழுத்துகின்றோம்,

கதிர்காம மும்மணிமாலை (கந்தசோலை கவி காளிதாசன்)

விநாயகர் காப்பு
வெண்பா

முதிர்காதல் வள்ளிதெய்வானைமகிழ் மோகன்,
கதிர்காம வேலன் கழல்மேல் — உதிர்வூவாய்,
மும்மணி மாலை மொழியத் துணையாவான்
மும்மத யானை முகன்.

வெண்பா

[1] அன்பின் மலரே! அறிவின் கலைமணமே!
முன்பின் னறியா முழுமுதலே — இன்பக்
கணியே! சுவையே! கதிர்காம வேலா!
தனியே யெனையாள் தடுத்து,

[2]

கலித்துறை

தடுப்பாரில் லாமையால் தான்ரோன்றி
யென்றித் தரணியிலே
கெடுப்பாரில் லாமலே கெட்டேன்
மனத்தால், கிருபையுடன்
எடுப்பாரிங் கின்றிக் கொழுக்கொம்
பிழந்தகொடி யென்றாகி
அடுப்பாரில் யாவருண் டென்றெண்ணி
உன்னைவர் தண்டினனே.

விருத்தம்

[3]

அண்டினவர் மீதில் அதிகாரம் செய்வார்
அணுநலம் செய்யார், அடுத்ததவி யேதும்
கொண்டிடுவ மென்ற குறிப்போடு சென்றால்
கொடுகொடுப் பாகக் குரங்குபோல் பாய்வார்

பண்டுளபுன் செல்வம் சிதறாமல் சேர்த்துப்
பாதாளத் துள்ளே புதைத்துவைத் தெற்றும்
கொண்டிளரு தென்று திரிவோர்கள் வாழும்
குவலயத் தாசைக் குருத்தையறுத் தாளே.

வெண்பா

- [4] தாளே கதியென்று சார்ந்தேன், கதிர்சாம
வேளே! எணையகல விட்டாயேல் — கேளேவும்
கண்ணம்பி னாலென் கருத்தழிய மாட்டுமே
பெண்ணென்ற வெங்காமப் பேய்.

கலித்துறை

- [5] காமக் களையைக் களைந்து
தலமாங் கனலிலீட்டுள்
நாமச் சடாட்சர மாமந்தி
ரத்தையென் நாவிருத்திச்
சாமத்தி லுஞ்சலிக் காமல்
செபித்துணைச் சாரவருள்
வாமத்தில் வெற்பின் மகளைவைத்
தோனருள் மாணிக்கமே!

ளிருத்தம்

- [6] திகைக்கின்ற நெஞ்சம், திறனிலா மேனியும்,
தெளிந்துரைப் போரைச் சினமிகுத்து
பகைக்கின்ற பார்வையும், வெட்டெனும் பேச்சும்
பயின்றுணை யாரும் பழித்துரைக்கின்,
நகைக்கின்ற பல்லும், குதிரிகர் வயிறும்
நலந்தரும் என்று நாடியன்றே
தொகைச்சஞ் சலயாம் தொடரினிற் பட்டேன்
துணைபுரிந் தாள்குநச் சுந்தரனே!

இராமலிங்க வணக்கம்

போதம் அழித்து வாழ்வெழிலைப்
புசித்துக் கொழுத்த, புன்மையிருட்
பேதப் பேயின் வன்னெஞ்சைப்
பிளந்து, புவியெல் லாம், உதய
கீதம் ஒலிக்கத், தமிழமுதக்
கிரணம் பரப்பி, எழுந்த அருட்
சோதி இராம லிங்கமணிச்
சுடர்த்தேன் கமலத் துண்போற்றி!

[1]

தில்லைப் பெருமான் நடனக்கலைத்
தேனைப் பருகித், திசைதோறும்
கல்லும் கனியப், பட்டமரம்
துளிர்ந்துக் காய்க்கக், காட்டுவிலங்(கு)
எல்லாம் அசையா துருகிநிற்க,
இருட்பும் கரும்பாய் இனித்திளக,
வல்ல தெய்வத் தமிழிசைத்த
வள்ளற் கிணையார், வையகத்தே

[2]

தண்ணீர் சொரிந்து விளக்கெரித்த
சக்திப் பிழம்பே! நெஞ்சருகிக்
கண்ணீர் சொரிந்து பேரின்பக்
காடு வளர்த்த கற்பகமே!
உண்ணீர் என்று நள்ளிரவில்
உலகத் தாய்வந் தமுதூட்டப்
பண்ணும் உனது தவந்தானென்?
பக்தித் தமிழின் பாவேந்தே!

[3]

கோடி கோடிச் சமயமெலாம்
கொட்டியளந்தும் எட்டாமல்
ஓடிப் படர்ந்த பேரொளியை,
உள்ளம் உருக்கும் செந்தமிழால்
பாடிப் பாடிப் பரவசமாய்ப்
பக்திக் காதல் வெளியினிலே,
கூடிக்கலந்து சுவைத்தின்பம்
கொழிக்கும் ஜோதிக் குயில்வாழ்க!

[4]

ஒருப்பாடமைந்து, சாதிமத
உயர்வு தாழ்வு மனப்பேத
இருட்பா டொழிந்து, புனியெல்லாம்
இன்புற் றிருக்கப், பேரிறைவன்
அருட்பால் எங்கும் பொங்கிட, நம்
அமிழ்தத் தமிழ்த்தாய் வாழ்வோங்க,
அருட்பா வொளித்தேன் பொழிந்திட்ட
அருட்பிர காசன் வாழியவே!

(பரம ஹம்ஸதாசன்)

ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி.

(தென்னாப்பிரிக்கா டர்பன் திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்கள்)

ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி, சுவாமி விவேகானந்தரின் மாதா. இவ்வம்மை கல்கத்தாவில் நந்தபால் போஸ் என்பவருக்குச் செல்வக்குமரியாய்ப்பிறந்து, தூர்க்கப்பிரசாத் என்பவரின் குமாராகிய விஸ்வநாதத்தரை மணந்தாள். விஸ்வநாதத்தர் வக்கிலாயிருந்து சம்பாதித்து வந்தார். ஐந்து பெண்குழந்தைகள் பிறந்து சகலபாக்சியத்துடன் சுகமேவாழ்ந்து வந்த போதிலும், புத்திரனில்லாதது தம்பதிகளுக்கு மனோவியாசுலத்திற்கு இடமாயிருந்தது. இருவரும் மனச்சாந்தியாய் மகாதேவனைப் பூசித்து, புத்திர சம்பத்தை அருளும்படி பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்பிரார்த்தனை தொடங்கிய சின்னாட்களுக்குப்பின் அம்மாது சிரோன்மணி கர்ப்பம் தரித்து, சரியான காலத்தில் ஜெகஜ்ஜோதியாய் விளங்கிய விவேகானந்தரை ஈன்றெடுத்தார்.

ஸ்ரீமதி புவனேஸ்வரி மிக்கமதப்பற்றும், தெய்வபக்தியும் வாய்ந்தவர். இவருக்கு முகவசிகர சக்தி அபாரமாயிருந்தது. அவரைக் கண்டமாத் திரத்தில் எவரும் அவரின் சொல்லை மீறிநடக்கத் துணிய மாட்டார். எல்லாரோடும் இன்பமாயும், சரசமாயும் அன்பும் ஆதரவுடனும் சம்பாஷித்தார். மகாபுத்தியக்தியுள்ளவர் நிரம்பப்படித்தவர். கிருபை, அன்பு, தயை முதலிய நற்குணங்கள் இவரிடத்தில்தான் உற்பத்தியாயினவோ என்று எண்ணும்படி தோன்றுமாம்.

இவருக்குச் சங்கீதத்தில் நல்ல ஞானம்; இனிமையான சாரீரமுடையவர். ஏதர்கட்டும் ஒரு தரம் கேட்டவுடன் திரும்ப அப்படியே ஒப்புவிக்கும் சக்தியுள்ளவர். குரிய உதயம் முதல் அஸ்தமனம் வரை தன் தாய் ரகுமணிகேவியுடன், இந்து சாஸ்திரம் சம்பந்தமான நூல்களையே பரிசோதிப்பார். தன் குழந்தைகளுக்கும், தன்னிடம் வருபவர்களுக்கும் அடிக்கடி நல்லுபதேசம் செய்வது வழக்கம். இவ்வம்மையினது சில உபதேசங்களை வாசகர்களுக்கு ஈண்டுத்தருகிறேன்.

- [1] சாகும்பரியந்தம் சத்தியத்திலிருந்து தவறாதே.
- [2] எப்பொழுதும் பரிசுத்தமாயும் யோக்கியமாயும் இரு.
- [3] ஐந்துக்களிடத்தில்பட்சமாயும். இரக்கமாயும் இருக்கப்பழகு
- [4] இதரர்களுடைய சுதந்திரத்தில் தலையிடாதே.
- [5] காரியா காரியங்களில் அவசரப்படாமல் சாவதானமாய் வேலை செய்.

இத்தகைய குணங்களை வழிபற்றி நடந்து தாயால் போஷிக்கப்பட்டும், வளர்க்கப்பட்டும் வந்தார் விவேகானந்தர். இந்தபூர்வம்தான் தாயாராகிய ரகுமணிகேவியிடத்தில் கற்றுக்கொண்ட குணங்களே இவைகள். முக்கியமாய் விவேகானந்தரிடம் விளங்கிய அபாரமான மனோ சக்தியும், சிட்சித்தமும், அவர் தாயிடத்தில் பெற்றவை, ஆங்கிலத்தை முதல் முதல் தன்தாயிடத்தில்தான் கற்றுக்கொண்டார். “என் தாயாரால் எனக்கு மனோ சக்தி பயிற்சி உண்டாயிற்று” என்று பன்முறை மனதாரச் சொல்லி விவேகானந்தர் தாயை ஸ்தோத்திரம் செய்வார். இம்மாதிரி புத்திரர்கள் தங்கள் தாய்மார்களைப்பற்றிச் சொல்வதும், தாய்மார்கள் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட புத்திரர்க்ப்பெற்று வளர்ப்பதும் அருமையல்லவா?

உலகெலாம் புகழ் பெற்று போற்றப் படும் சுவாமி விவேகானந்தர், பெற்றோருக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடமையை முழுதும் செலுத்திவிட்டார், ஒருவன் பிறந்தால் விவேகானந்தரைப் போல்

பிறக்கவேண்டும். ஒருத்தி பிறந்தால் ஸ்ரீமதி புவனேஸ்வரிதேவியைப் போல் பிறக்கவேண்டும். இத்தகையவர்களால் உலகம் எவ்வளவோ நன்மையை அடையக்கூடும்.

ஸ்ரீபுவனேஸ்வரி காலகதி யடையுமுன்னே அவரின் அருந்தவப் புதல்வர் காலகதியடைந்தது அம்மைக்கு ஆரூத்துயரமாயிற்று. எவர்தான் விவேகானந்தரை இழந்து மனமாறி வாழ்வார்? 1910 ல் ஸ்ரீமதியும் பரமபதத்தை அடைந்தனர், எவ்வளவுகாலந்தான் மகன் பிரிவைப் பொறுத்து அம்மை வாழக்கூடும்? மகனுடன் சதாசந்தோஷமாய்வாழ இப்பொய்யுடலை நீக்கி மாசா புவனேஸ்வரியும் விண்ணுலகுக் கேகிளர் போலும்!

—ॐ—

ஸ்ரீ கேதார் பத்திரி யாத்திரை

அந்தமண் மிகச்சொரியலான மண்ணாகும். பதாளகங்கையில் ஸ்னானம் செய்து மத்தியானச் சாப்பாடு அங்கு உண்டோம். நல்ல ஆறுதல் கிடைத்தது. பி. ப. 3 மணியளவில் நடக்க ஆரம்பித்தோம் ஐந்தரை மணியளவில் கனத்தி சட்டியை அடைந்தோம். இடையிலுள்ள பாறைகள் அத்தனையும் வெறும் மொட்டைப்பாறைகளாகவே காட்சி தந்தன. யாத்திரிகர் கூட்டம் வரவர அதிகரித்தது. நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு வீதமானோர் நேராகப் பத்திரி செல்லும் யாத்திரிகர்களே. ஒரு சிலரே கேதார் சென்று பத்திரிக்குச் செல்வது வழக்கம் பத்திரி கதவுகிறப்பதற்குரிய நாளும் சமீபித்து விட்டதானபடியினால் நாள் தோறும் யாத்திரிகர் கூட்டம் பெருகிக் கொண்டே வந்தது. யாத்திரைக் கூட்டம் எவ்வளவு பெருகினாலும் கவலை இல்லை. வியாபாரக்கூட்டமே வழியில் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தது. ஆட்டுக்கூட்டங்களுக்கு வழிலிலக வேண்டும், குதிரைக்கூட்டம் மாட்டுக்கூட்டம், கழுகைக்கூட்டங்கள், எல்லாவற்றிற்குமே போக்கிலும் வரவிலும் வழிவிலகி நடக்க வேண்டும். கேதார் செல்லும்போது தனிமையில் ஓர் இன்பம். யாத்திரைக் கூட்டம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க இதில் வேறுவித அநுபவம். அன்று இரவு கனத்திசட்டியில் தங்கி மறுநாட்காலை 6 மணிக்கு அங்கிருந்து பிரயாணமாகி 9 மணியளவில் ஜோஷி மடத்தை அடைந்தோம்.

ஜோஷி மடம்:

இது கடல் மட்டத்திலிருந்து 6000 அடி வரை உயரம் உள்ளது. பத்திரி செல்லும் மார்க்கத்தில் இது ஓர் முக்கியமான ஊராகும். கேதார்நாத் செல்லும் மார்க்கத்தில் குப்த காசியைப்போல் பத்திரிநாத் மார்க்கத்தில் இதுவே மக்கள் பன்னிரண்டு மாதங்களும் வசிப்பதற்கேற்ற கடைசியான பெரிய ஊராகும். பத்திரிகோயில் பூட்டியிருக்கும் காலத்தில், பத்திரிநாத் பூசாரி வசிப்பதற்குரிய இடம் இங்கு தான் உண்டு.

ஆதி சங்கராச்சாரியார் 11 வயதில் தவஞ்செய்த குகை இங்கு இருக்கிறது. அக்குகையின் பக்கத்தே முதியோர் மரம் உண்டு. அது கிட்டத்தட்ட ஆலமரத்தைப்போன்றது. அதன் வயது இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக மதிக்கப்படுகிறது. அக்குகையிலுள்ளே சில நிமிஷங்கள் இருந்து தியானம் செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. எத்தனையோ ஆண்டுகளின் பின்னும் சங்கராச்சாரியாரின் சக்தி அக்குகையினுள் மாற்றமடையாதிருக்கின்றது. மகான்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் இன்றும் அந்தச் சக்தியைப் பெற்றே விளங்குகின்றன. இதுவே பாரதப் பண்பாட்டின் சிறப்புமாகும். அணுச் சக்தி பிரவேசித்த இடத்தில் எத்தனையோ யுகங்களுக்குப் புல்லுமே முளைக்காது என்று கூறுகிறார்கள். ஆதம் சக்தி பரந்த இடத்தில் ஆண்டவன் கருணையுடைய கணக்காக மாறுதலடையாதிருக்கின்றது.

இந்த இடத்தில்தான் ஆதிசங்கரர் ஜோதிர் மடத்தை ஸ்தாபித்தார். அவர் இந்தியாவின் நான்கு திசைகளிலும் தம்முடைய மடத்தை ஸ்தாபித்தார். மேற்கே துவாரகை, கிழக்கே பூரி, தெற்கே சிருங்கேரி—இந்த இடங்களில் மடங்களைக் கட்டியமாதிரி வடக்கே ஜோதிர் மடத்தை ஸ்தாபித்தார். அந்த மடத்தின் பெயரே ஊருக்குப் பெயராகி, அதுவே இப்போது ஜோதி மடம் என்று வழங்கிவருகிறது. இங்கு ஜோதிர்லிங்க மகாதேவ, வாசுதேவ, அஷ்டகாளி என்னுங் கோயில்களுண்டு. ஜோஷி மடத்திலிருந்து பனிமலைத் தொடர்களின் காட்சி வெகு அழகாகக் கிடைக்கிறது. கேதார்நாத் பாதையில் கேதார்நாத் சுவாமிக்குஜே என்ற ஓலியின் முழக்கத்தைக் கேட்கின்றோம். பத்திரிநாத்பாதைக்குவந்ததும் அது பத்திரி விசால்கி ஜே என்று மாறுகிறது.

அன்று மாலை பாண்டுகேஸ்வரம் போய்ச் சேர்ந்தோம். இரவு பாண்டுகேஸ்வரரிலேயே தங்கினோம். அங்கு விஸ்வநாதர், வாசுதேவன் ஆகிய இரு கோயில்கள் உண்டு, மாலை 7 மணியிருக்கும் விஸ்வநாதர் ஆலையத்திற்குத் தரிசனைக்குச் சென்றோம், சனக்கூட்டம் ஒன்றுமில்லை, கோயில் அமைதியாக இருந்தது, எம்பெருமானை வாய் விட்டுப் பாடவேண்டும்போலிருந்தது. சில திருவாசகங்கள் பாடினோம், வேறு சிலரும் தரிசனைக்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு எங்கள் பாஷை புரியவில்லை. அவர்கள் தங்கள் பாஷையில் வழிபாடு முடித்துச் சென்றார்கள், நாங்கள் பாடிய பிரார்த்தனைப் பாடல்கள் முடிந்ததும் பின்னாலிருந்து ஒரு தமிழ்க் குரல் ஐயா தாங்கள் தமிழ் நாட்டில் எந்த ஊரோ? என்றது, திரும்பிப்பார்த்தோம் கண்களில் நீர் அரும்ப ஒரு பிராமணர் நின்றார். முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்த் தமிழ்ப்பாடலை இன்று கேட்டேன், ஏதோ இழந்த ஒன்றைப் பெற்றதுபோல் மனதில் உள்ளது என்றார். தங்கள் வரலாறு யாது என்று வினவினோம்,

“நான் பிறந்தது தமிழ்நாட்டில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில், 13 வயதில் பெற்றாரோடு கோபித்துக்கொண்டு வடக்கே புறப்பட்டேன். 12 வருடங்கள் வரை ஜோஷி மடத்தில் ஒரு கோயில் பூசகராய் இருந்தேன், அதன்பின்னர் இங்குவந்து விவாகம் செய்து இந்தக் கோயிலில் பூசகராய் இருக்கிறேன். நான்கு குழந்தைகளுமுண்டு. தமிழ் நாட்டின் எண்ணமும் இடையிடையே எழுவதுண்டு, எழுந்து என்ன பயன்? முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தமிழ்ப் பாடலைப் பாடக்கேட்கும்போது என்னையறியாமலே இன்பம் ஒன்று உள்ளத்தே ஊற்றெடுக்கிறது” என்று கூறி எங்களுக்காக விசேட பூசைகள் எல்லாம் செய்து விசேட பிரசாதங்கள் தந்து தமது தமிழ் அன்பை எங்கள்மீது சொரிந்தார். மறு நாட்காலை 5 மணிக்குப் புறப்பட்டு மத்தியானம் பத்திரிநாத் அடைந்தோம்.

பத்திரிநாத்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா தமது உத்தம சீடர் உத்தவருக்குத் தமது கடைசி நேரத்திலே பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “ஓ உத்தவா நான் விரும்பி உறையும் பத்திரிக்கு நீ வருவாயாக.” ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுமூர்த்திக்குரிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் இது மிக விசேடித்ததாகக் கூறப்படுகிறது, கிழக்கே பூரிஜெகநாதம், மேற்கே துவாரகை, தெற்கே இராமேஸ்வரம், வடக்கே பத்திரி ஆக நான்கு திசைகளிலும் நான்கு முக்கிய ஸ்தலங்களுண்டு, அவற்றுள் எல்லாம் பத்திரியே சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

உலகைப்படைத்தபின் உலகை உய்விக்கவேண்டிய பொறுப்பு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுக்கு வந்தது. அதற்காக முதலில் அவர் வேதங்களை உண்டாக்கினார். உண்டாக்கிய வேதங்களை அநுபவத்தில் காட்டுவதற்கு ஒருவர் தேவைப்பட்டார். அவரே முதல் குருவாக இருந்து வேதங்களை அநுபவத்துக்காட்டினார், அதன்பொருட்டு பூலோகத்தில் திருஅவதாரமெடுத்து ஹிமாலயத்தில் தவம் செய்தார் அப்பொழுது இலக்குமி தேவியார் ஒருபதரி (இலந்தை) மரமாகத் தோன்றி அவருக்கு நிழல் கொடுத்தாராம், இதிலிருந்துதான் அவ்விடத்திற்கு பத்திரிகாச்சிரமம் என்று பெயர் வந்ததுபோலும், மகாவிஷ்ணு தவம் செய்து முடிந்தபிறகு அவ்விடத்திலே நான் என்பவனுக்கு எல்லா மந்திரங்களிலும் உயர்ந்ததாகிய நாராயண மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தார், இன்றும் பத்திரிகாச்சிரமம் ‘நரநாராயணர் தவஞ்செய்த இடமென்று வழங்கப்படுகின்றது.

இருமலைகளுக்கிடையே உள்ள பள்ளத்தில் கோயில் அமைந்திருக்கிறது, அவ்விரு மலைகளையும் நரநாராயணர் என்று அழைக்கின்றனர். சிகரங்கள் பனியால் மூடப்பெற்று வானளாவ நிற்கின்றன. இக்காட்சியைக் கண்டவுடனே பத்திரி செல்லும்போது பட்டகஷ்டங்களெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் அகன்று விடுகின்றன. கோயிலின் அமைப்பை உற்று நோக்கினால் உலகமும் இறைவனும் ஒன்றுபட்டிருப்பது போன்றதோர் எண்ணத்தை உண்டாக்குகின்றது, பக்கத்தே விளங்கும் இருமலைகளும் பக்தியும் சுத்தமாயும் விளங்குகின்றன. பக்தியும் சுத்தமும் கொண்ட உள்ளத்தில் தூரிய நிலையில் அநுபவிக்கும் ஆனந்தம் கண்ணால் காணும் பத்திரியில் கிடைக்கிறது, தூரிய மலையீது ஆனந்தக்காட்சியைக் கண்ணாரக் காணலாம்.

சகஸ்ரகவசன் என்னும் அசுரன் தேவர்களுக்குப் பலஇன்னல் விளைவித்துவந்தான். அவ்வின்னலைப் பொறுக்கமாட்டாததேவர்கள்

இறைவனிடம் முறையிட்டனர். அவர்கள் முறையீட்டுக்கு இரங்கிய பெருமான் நரநாராயணனாகவந்து புல்லாண்டுகள் பத்திரியில் தவமியற்றினார். இதைக்கேள்விபுற்ற அசுரன் நரநாராயணரோடு யுத்தத்திற்கு வந்தான். நரநாராயண சகோதரர் இருவரும் அசுரனுடன் போர் செய்து அவனது ஆயிரங்கவசங்களையும் உடைத்து அவனைக் கொன்றனர்.

சகஸ்ரம் என்றால் ஆயிரம் என்பது பொருள். ஆயிரங்கவசங்களை உடைமையால் தான் அவனுக்குச் சகஸ்ரகவசன் என்ற பெயர் வந்தது. நரநாராயணர் இருவரும் பத்திரியிலிருந்து தருமத்தைப் பாதுகாத்து துஷ்டநீக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தனர்.

மலைக்காட்சி இப்புராணக்கதையை நினைவூட்டினாலும் எங்களுள் ளத்திலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான சம்ஸ்காரங்களையும் பத்திரி தரிசனம் அழித்து விடுகிறதென்ற உண்மை, புலப்படுகிறது. நரநாராயணன் என்ற சொற்றொடர் நான் தவத்தினால் நாராயணன் ஆகலாம் என்பதைக்குறிக்கிறது. சகஸ்ர கவசனின் ஆயிரங்கவசங்களையும் ஒவ்வொன்றாக உடைத்தது போன்று அகந்தையின் கவசங்களையும் ஒவ்வொன்றாக உடைக்கவேண்டும். அப்போது நான் நாராயணனாகிவிடுகின்றேன்.

பூதானம் அல்லது அன்பு வழியில் நிலப்பங்கீடு

(ஹலம் டெனிஸன் என்னும் அறிஞர் "ஹிந்துஸ்தான் ஸ்டாஸ்டர்ட்" என்னும் பத்திரிகையின் 'குடியரசு அனுபந்தத்தில் எழுதிய கட்டுரை மொழி பெயர்ப்பின் தொடர்ச்சி)

முதன் முதலில் வினோபாஜீயை மகாத்மாவைப்போன்ற. எல்லோரதும் வணக்கத்திற்குமுரிய ஒரு பெரியாராகும் முயற்சி தொடங்கப்பட்டது. அவர் டில்லி நகருக்கு அழைக்கப்பட்டார். காந்தியடிகளின் சமாதிக்கருகில் வசிப்பதற்கு அவருக்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. அ.வை. மகாத்மாவின் உயிர்ச்சின்னமாக வினோபாஜீயை ஆக்கச் செய்த அந்த ஆடம்பர முயற்சி பல நன்றிப் போயிற்று; ஏனெனில் ஒருவருக்கரிய தனிப் பெருமைகளை இன்னொருவர் காண்விரும்பாது மற்றவர்களின் வற்புறுத்தலின் பேரில் ஏற்றுக் கொண்டாலுங்கூட. அவை அவருக்குப்பொருத்திவருவதில்லை. வினோபாஜீயின் உபதேசங்களெல்லாம். பாரகத்தின் தலைநகரத்திற்கு டுற்றும்மாறான. அது எப்பொழுதோ மறந்துவிட்ட. ஒரு தனியுலகிலேயிருந்து வந்தன. எனவே. அவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கேவைகளை மற்றவருதனியில்லாமலே பூர்த்திசெய்து கொள்வதைப் பற்றிய தமது ஆராய்ச்சியைத்தொடர்ந்து செய்யத்தமக்குரிய ஐந்து ஏக்கர் (Acre) நிலத்திற்குப் போய்விட்டார். அங்கிருந்து வெளியேற மாட்டாரென்றே தோற்றியது.

1951 ல் காந்தியகிராமஹிழியர்கள் தங்கள்வருடாந்தமகாநாட்டை ஹைதராபாத்திற்கூட்டத்திட்டமிட்டனர். அவர்கள், அவர் அம்மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளாவிட்டால். அதுபொருளற்றதாய் விடுமென்று வினோபாஜீக்குக்கூறி. அவரே அம்மகாநாட்டை நடத்திவைக்கவேண்டுமென்று அவரை மிகவும் வேண்டிக்கொண்டனர். அவர் வரமறுக்கவே, மகாநாட்டைக்கைவிட வேண்டியதுதான் எனக்கூறிவிட்டார்கள். எனவே அரைமனதுடன் ஒத்துக்கொண்டனர். ஆனால், அங்கு நடந்துதான் செல்லமுடியுமென்றும், அப்பிரயாணத்திற்கு ஒரு முழுமாதம் பிடிக்குமென்றும் கூறிவிட்டார். அக்காலத்

தில் ஹைதராபாத்தின் பெரும்பகுதி பொதுவுடைமை வாதிகளின்கையிலிருந்தது. இவர்கள் நிலச்சொந்தக்காரரைக்கொன்றோ, அன்றி அவர்களைத் துரத்தியிட்டோ, அவர்களது நிலங்களைக்கைப்பற்றி, அவற்றையெல்லாம் ஏழைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவந்தனர்.

அம்மாகாணம் நவஇந்தியாவின் யீனான் (yenan) 'சீனாப் பொதுவுடைமைக்காரரால் முதன்முதல் கைப்பற்றப்பட்ட மாகாணம்) என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தது. ஆயுதம் தரித்த போலீஸ்படையினரும் அச்சத்தோடேயே செல்லும் அப்பிர தேசத்துள் பிரவேசித்த போது ஆச்சார்ய வினோபாவே அமைதியாயிருப்பதன்றி கலவரப்படவேண்டிய அவசியமில்லை யென்று கூறினார். அவர் பொதுவுடைமைவாதிகளைச் சாந்தத்துடனும், இரக்கமற்ற அன்புடனும் அணுகி, அவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் அளவின்றி அன்பு காட்டும் ஒரு தாய்போன்றிருக்கின்றீர்கள், பொதுமக்களை அவ்வளவு அன்போடு நேசிப்பதால், அவர்களுக்காக மற்றவர்களெல்லோரையும் அழிக்கவும் தயாராயிருக்கிறீர்கள். ஆனால் அளவுகடந்து அன்புகாட்டும் தாயர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தாங்களே பாழாக்குகிறார்கள். இவர் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவரைக்காலத்திற்கேற்ற தலைவராகிற்று, போச்சம்பள்ளியில் (Pochampalli) நாற்பது ஹரிஜனங்கள் அவரை அணுகினர், பொதுவுடைமைக்காரர்கள் தங்களுக்கு நிலத்தத் துள்ளதாகவும், அவர்களைத்தாங்கள் ஏன் ஆதரிக்கக்கூடாதென்றும் அவர்கள் வினோபாஜியைக் கேட்டனர். மேலும், அந்த ஹரிஜனங்கள் வேறொருவரும் தங்கள் துன்பத்தைப்பற்றிக் கவனம் செலுத்தவில்லையென்றுங்கூறினர்.

அன்றுமாலே பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தின் போது வினோபாஜி நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். "உங்களுக்கு ஐந்து மக்களினத்திலிருந்து ஒரு மகனும் பிறந்தால், உங்கள் நிலத்தில் ஒருபங்கை அளவுக்கும் கொடுப்பீர்களல்லவா? என்னை அந்த ஆருவதுமகன்களுக்கு தங்கள்; ஏழைகளுள் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் தரித்திர நாராயணருக்குக் கொடுக்க, உங்கள் நிலங்களில் ஆறிலொருபங்கைத்தாருங்கள்" என்று அவர் கேட்டுக்கொண்டார். அந்தக்கிராமத்தில் அதிகம் சிலம்படைத்த பிரபு, மெலிந்த ஆனால் விவேகம் பிரதிபலிக்கும் உருவம் படைத்தவர். கலவரத்துடன் ஏழு

ந்து தனது மூக்குக்கண்ணாடியைத் துடைத்துக் கொண்டே தான் நூறு ஏக்கர் (Acre) நிலம் தருவதாகக் கூறினார். அந்நிலத்தைப் பங்கிடும் வேலையை அந்த நாற்பது ஹரிஜனக்கும் பங்களுமேற்றுக்கொண்டன, குடும்பமொன்றிற்கு இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தோடு சரிக்கட்டிக் கொள்வதாக எண்பது ஏக்கர் நிலத்தைத்தாம் வைத்துக்கொண்டு, மீதி இருபதையும் கொடுத்த வருக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டனர். கொடுப்போர் வாங்குவோர், ஆகிய இரண்டுபக்கங்களிலும் காட்டப்பட்ட இந்தத்தாராளமனப்பான்மை "பூதான யக்ரம்" அல்லது பலாத்காரமில்லாதே நிலங்கொடுக்கும் இயக்கம் எங்கும் பரவுவதற்குத் தூண்டுகோலாயிற்று. தான்எந்தெந்தக் கிராமத்திற்கூடாகச் சென்றாரோ, ஆங்காங்கெல்லாம் அதே வேண்டுகோளை வினோபாஜி விடுத்தார். இவ்வாறாக, முற்கூட்டியோசியாத முறையில், எவரும் காத்திராத வகையில் சுதந்திர இந்தியாவின் முதலாவதான பொதுஜனவியக்கம் ஆரம்பமாயிற்று.

இன்று வினோபாவேயின் அதிகாரத்தில், உலகத்தில்எந்த நிலச்சொந்தக்காரருக்குமில்லாத அளவில் நிலமிருக்கிறது. 11,000 மைல்கள் கால்நடையாகவே நடந்து சென்று 40 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்தைத்தானமாகப்பெற்றார். 1957 ம் ஆண்டு முடிவில் இந்தியாவிலுள்ள விவசாய நிலத்தில் ஆறிலொரு பங்கான 500 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்தைத்தானமாகப் பெறத்திட்டமிட்டுள்ளார். இது அதிகமாகவே தோற்று கிறது. இந்த ஏப்ரல் முடிய 25 லட்சம் ஏக்கர் பெறுவதே அவரது இலட்சியமாயிருந்தது. ஆனால் அதற்கு ஏழு லட்சம் ஏக்கர் நிலம் கூடக்கிடைத்தது. இந்த ஏப்ரலில் திட்டமிட்டபோதும் அதுவும் அதிகமாகவே தோற்றியதுதான். அன்று தன் உருவத்தைக் கண்ணாடியிற் கூடக்காணாத வினோபாஜி, இன்று தேசியப் பத்திரிகைகளின் பக்கங்களிலெல்லாம் பார்க்கிறார்.

கூட்ட மகாநாட்டில்
(குன்றக்குடி அடிகளாரின் பேச்சு)

(1) சைவப்பெருமக்களே! தாய்மார்களே, சகோதர சகோதரிகளே! அருள் நெறி புதிதல்ல.

யாழ் நகரிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குள்ள 300 கல் தூரத்தையும் உங்களன்பினால் மூன்றடியெனக் கடந்து வந்தேன். உங்கள் வரவேற்புப் பத்திரம் ஒன்றில் அருள் நெறித் தந்தையென்று குன்றக்குடியடிகளாரைக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். அது ஒரு சிறிதும் பொருத்தமற்றதொன்று. அருள்நெறி புதிதல்ல. அது ஆயிரம், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் ஓங்கியநெறி. அருள் நெறியைக் கபிலர், வளர்த்தார். திருவள்ளுவர் வளர்த்தார் சமய குரவர்கள் வளர்த்தார்கள். நாவலர் வளர்த்தார். விபுலானந்தர் வளர்த்தார் அருள்நெறி பழமை நெறி, தமிழ்நாட்டில் ஊறிக்கிடக்கின்ற நெறி, கர்லங்கடந்த நெறி, அது வளர்ப்பதற்கு துணைபுரிவதே எமது குறிக்கோள். இந்த உலகத்திலே மக்கள் உணவுக்காக வாழுகின்றார்கள் இவற்றின் பற்று மக்களை விழுங்கி விடுகிறது, இவற்றால் அருள்நெறியை மறந்து விடுகிறார்கள். இவற்றைக்கண்ட மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "வாழ்கிறாய் வாழாத நெஞ்சமே வழவினைப் பட்டால் கின்றாய் ஆழாமற் காப்பாணை யேத்தாதே குழ்கின்றாய் கேடுனக்கு" என்றார்.

(2) அது பற்றிச் சில கூறுகிறேன் :- நாம் ஒரு அணுவை இழந்து விட்டால் அதை மீண்டும் எடுப்பதற்குப் படாத பாடுபட்டுத் தேடுகிறோம். வாழ்வில் ஒரு நாள் கடந்து செல்வதை பொருட்படுத்துகிறோமில்லை. திகதிக் கலண்டரில் ஓவ்வொரு திகதியைக் கழிக்கும்போது எமது வாழ்நாளில் ஒரு நாள் கழிந்து போவதைக் கவனிக்கிறோமில்லை, வாழ்நாட் கணக்கில் கழித்தற் குறிகள் எல்லாவற்றையும் நாம் கூட்டற் குறிகளாகவே மாற்றி எடுத்துக்கொள்கிறோம். என்ன செய்தோம்? என்ன செய்யப் போகிறோம்? என்பனவற்றைச் சிந்திக்கிறோமில்லை, மனித சமுதாய சரித்திரம் வளர்வதற்கு உறுதுணை புரிவது அருள்நெறி. வெறும் அறிவால் உலகில் சண்டை ஏற்படுகிறது, அணுக்குண்டு தோன்றி உலகை அழிக்கின்றது, அழிவைத்தடுத்தது. அன்பு அகிம்சை, அருள் முதலியவைகளே. மனித

சமுதாயத்தை ஆக்கியவர்கள் மகாத்துமாக்கள், உலகின் அழிவைத் தடுத்த பெருமை கிறிஸ்து நாதர், முகமது நபியாகம், புத்தபெருமான். மகாத்தமா காந்தி அடிகளார் போன்ற அவர்கட்குண்டு. இவர்களெல்லாம் அருள் நெறியாளர்கள், மத நெறியைப் பின்பற்றினார்கள். கடவுள் வழிச்செல்லும் சமுதாயம் நம்மைக்காப்பாற்றுகிறது.

(3) அருள் நெறி எப்போ சந்திக்கிறது? பயன்யாது?

இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் இன்பவேட்கையுண்டு. மக்கள் எது இன்பமென்று முடிவுகட்டுவதென்றான் வேறுபாடேற்படுகிறது, நிலையான இன்பத்தை அறிவால் முடிவுகட்டி விடமுடியாது. அதை முடிவுகட்டுவதற்கு அனுபவம் வேண்டும். அந்த அனுபவம் மகாத்தமா காந்தியை, வள்ளுவரை, மாணிக்கவாசகரை, நமது வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் போது தான் நல்லது ஆகிறது. அதுவே இன்பத்தின் முடிவு. அந்த உலகத்திலுள்ள மக்கள் வாழ்க்கையை ஒரு சிறிது எடுத்து ஆராய்வோம். ஒரு குழந்தையிடம் இரண்டு தப்புவணையும், இரண்டு அணுப்பெறுமதியான மரப்பொம்மையையும் கொடுத்தால் குழந்தை இரண்டு அணுப்பொம்மையில் இன்பங்காண்கிறது, பின்பு குழந்தையின் ஆசை உணவில்மாறி அடுக்களையையே சுற்றிக்கொண்டு திரிகிறது. அதன் பின்பு அந்த ஆசை பள்ளிப்படிப்பிற்கு மாறுகிறது, குமரியும் குமரனுமானதும் அந்த ஆசை குடும்பவாழ்வில் மாறுகிறது. அதன் பின்பு ஓட்டுவாங்கும் ஆசையாகவும், மாறுகிறது. இவ்வாறு அறிவு முற்றுப்புள்ளி இல்லாது தொடர்ந்து கொண்டே போகிறது. அறிவு மக்கள் வாழ்வுக்கு அவசியமானது, அது அளவாக இருக்கவேண்டும். உணவுக்கு உப்பு எவ்வளவு அவசியமோ வாழ்வுக்கு அறிவு அவ்வளவு அவசியமானது. உணவுக்கு உப்புக்கூடியனால் அது கெட்டுப்போகிறது, அதுபோல அறிவும் கூடுவதால் அணுக்குண்டு முதலியவற்றைக்கண்டுபிடித்து வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்துகின்றது, அத்தருணத்தில் அருள் நெறியே துணைபுரிகிறது. உலகத்திலுள்ள தீய எண்ணங்களுடன் சேர்வதால் மனம் அழுக்கடைகிறது. இதை மாற்றித் துன்பத்தை நீக்கி ஒளிபெறச் செய்வது அருள் நெறியே, துன்பமுள்ள இடமெல்லாம் அருள்நெறி தேவை, அதிகம் பொருள் குவித்து வைத்திருப்பவர்களிடமெல்லாம் அருள் நெறியாளர் சென்று அதனைப்பெற்று இல்லாதவர்கட்குக் கொடுக்கவேண்டும்,

(4) அருள் நெறி இலட்சியம்:

மக்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை வேண்டும். தமிழ் நாட்டுமக்களிடையே கடவுள் நம்பிக்கை குறைந்து வருகிறது. கிரேக்க தத்துவஞானியான பிளாட்டே, கலை “இயற்கைக்கலை, செற்கைக்கலை” என இரண்டுவகைப்படும் என்கிறார். இயற்கைக்கலை கடவுட்கலை செயற்கைக்கலை கடதாசிக்கட்டுப்பாட்போன்றது. அதில் நறுமணம் இல்லை. அதை இன்னொருவிதமாகக் கூறினால் புடவைக்கடையில் உடுத்திவைத்த பொம்மைக்குச் சமானமாகச் சொல்லலாம். பொம்மையைத் தூரத்திற் பார்க்கும்போது புடவை தருமென்ற நம்பிக்கை நமக்கு ஏற்படுகின்றது. கிட்டப்போய்க் கேட்டால் ஒரு துண்டுப் புடவை கூடக் கொடாது. பிரான்சிய புரட்சிக்காரன் ஒருவன் “நானும் நீயும் யோக்கியமாக வாழவேண்டுமானால் நாங்களே யோக்கியமான ஒரு கடவுளை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்” எனக் கூறினான். ஆகவே நமக்குக் கடவுளிடம் அசையாத நம்பிக்கை வேண்டும். கடவுள் நம்மிடமிருந்து எகையும் எதிர்பார்க்கவில்லை; நாம் இதயத்தின் ஆழத்தில் இருந்து கடவுளைக் கும்பிடுவோம். மார்க்கஸ் அவுரேலியஸ் எனும் தத்துவஞானி தனது ஆத்ம சிந்தனையில் “ஆண்டவனே இன்று யான் வெளியில் வீதிவழிச் செல்லும்போது எத்தனையோ நல்லவர்களையும் பகைவர்களையும், சூது வஞ்சனையாளரையும், கொலைக்காரர்களையும், வெறியர்களையும், காண்பேன். ஆனால் அவர்களில் சிக்கிக்கொள்ளாதிருக்க அருள் புரியவேண்டும்.” என்றார். அந்தக்கடவுளைப் பல நாமங்களால் அழைத்து வேண்டுகிறோம். ஒருநாமம் ஒருருவம் இல்லார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் கூறித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ” என்றார். மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகையார்.

நாம் மாத்திரம் வாழ்ந்தாற் போதாது, அடுத்தவனும் வாழவேண்டும் என்ற விர்வான மனப்பான்மை வேண்டும். சுயநலமே தமிழனைக் கெடுத்தது, சாதியும், குலமும், பணமும், பசியும், கோயிற் கூட்டத்தைக்குலைத்தன. மக்களிடையே இன்பத்தைப்பூக்கப்பண்ணிய பிற்பாடு அவர்களைக்கோயில் கும்பிட அழைக்கவேண்டும், மக்களுடைய வீடு வீடாக அருள் நெறித் திருக்கூட்டத்தார் சென்று அவர்களைக் கோயில் கும்பிட அழைக்க வேண்டும், கோயில் அர்ச்சகர்கள் மக்களின் தொண்டர்களாக வேண்டும், மக்களைப்பத்திமார்க்க

த்தில் ஈடுபடுத்தும் விடயங்களை விளக்கி நல்வழி காட்ட வேண்டும், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளைப் பக்தியோடுபாடப்பழக்குதல் வேண்டும்.

குமரரும். குமரியரும் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகள் பாடத்தெரிந்த தலைவியையும்—தலைவனையும் மணம் செய்வதென்று விரதங்கொள்ளவேண்டும், நீங்கள் மணம் முடிக்கப்போகும் தலைவன் அல்லது தலைவி எத்தனை தேவார திருவாசகம் மனப்பாட்டுசெய்திருக்கிறார் என்பதைச் சீதனமாய்க்கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும்போது இன்று நீர் எத்தனைபேரைத் தேவார திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகள் ஓத்ததாண்டினீர் எத்தனைப்பேருக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தீர். என்பதை வினவவேண்டும். அன்னையர்களைவரும் ஓய்வு வேளைகளிலெல்லாம் இளைஞருக்கு அறத்தை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். பாரதியார் கூறுவது போல வருங்காலத்தமிழ் நாட்டில் நீங்கள் தெய்வச்சாதியைப்படைக்க வேண்டும், தொட்டிலாட்டும் கை உலகையாட்டும் கையாக மாறவேண்டும்.

அருள் நெறித்திருக்கூட்டத்தார் நாட்டில் ஒற்றுமையை உண்டாக்கப் பாடுபட வேண்டும். நாஸ்திகம் நாட்டில்பரவ ஒரு சிறிதும் இடங்கொடுக்கலாகாது. நீங்கள் உங்களுடைய புதுவருட்திட்டத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் சமய பாட வகுப்பு நடத்தத்தீர்மானித்திருப்பது குறித்துபான் மிகவும் மகிழ்கிறேன். அதில் ஆர்வம் படைத்த திருக்கூட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர்கள், சமயவகுப்புகளை ஏற்படுத்தி நடத்துங்கள். சமய பாடங்களைப் புதுமையான முறையில் படிப்பியுங்கள். செயற்குழுவினர் ஒவ்வொரு அங்கத்தவரையும் சந்தித்து நீர் எத்தனைபேரைத்திருவாசகம் படிக்கத்தூண்டினீர், கோயிலுக்குக்கூட்டிச் சென்றீர் எனக்கேளுங்கள். மக்களிடையே அசைக்கமுடியாத தமிழ்ப்பற்றையும், இறைப்பற்றையும் உண்டாக்குங்கள். ஆண்டில் ஒரு முறைகொட்டு முழக்கங்கொட்டிக்கூடிப்பிரிவதாற் பெரும்பயனில்லை. இத்திருக்கூட்டத்தாருடைய உயிர் இறைவனுக்கும் உடல் பொதுசனங்களுக்கு உழைப்பதற்குமாகட்டும்.

வேதாந்தப் பாட்டியார்

யாழ்ப்பாணம் கந்தர் மடத்திலுள்ள வேதாந்த ஆச்சிரமத்தில், அதின் ஆரம்பத்திலிருந்தே அருந்தொண்டாற்றி வந்த பாட்டியார் திருமதி, சின்னக்குட்டி அம்மையார் அவர்கள் நிகழும் மன்மத னு சித்திரை மீ 2 ந்திகதி (15-4-55) உலகில் பல்கோடிமக்களால் புனித தியாக தினமாகக் கருதப்படும் பெரிய வெள்ளிக்கிழமையன்று மாலை மூன்று மணியளவில் சிவபதம் அடைந்துவிட்ட செய்தியை வாசகர் கட்டு அறிவிக்க வரும்புகின்றோம். பூதவுடலை விட்டுப் புகழுடம்பு எடுக்கும்போது அம்மையாருக்கு வயசு தொண்ணூற்றொன்பது, அன்னாரின் உயிர்க்கிளி உடலைவிட்டுப்பிரியும்போது அவர் வாயிலிருந்து 'சிவ சிவ' என்ற திருநாம ஜெபமே வெளிவந்தது. அவரின் விருப்பப்படியே தேகம் தகனம் செய்யப்பட்டு அஸ்தி கிரிமலைத்தீர்த்தத்தில் போடப்பட்டது.

"அன்பர் பணிசெய்ய வெனை ஆளாக்கிவிட்டு விட்டால் இன்பநிலை தானே வந்தெய்தும் பராபரமே"

என்னும் தாயுமானார் மணிவாக்குக்கு சின்னக்குட்டி அம்மையாரின் வாழ்க்கை ஓர் இணையற்ற எடுத்துக்காட்டாகும். வேலணையில் பழஞ்சைவக்குடியில் பிறந்து, இளம்வயதிலேயே இரண்டாம் தீகைபெற்ற அம்மையார் இல்லறவாழ்வில் இருந்தது இரண்டு ஆண்டுகளேயாம். நாயகனை இழந்தபின், உற்றார் உறவினருக்குச் சமையாக வாழ விரும்பிப் பிட்டுவாணிச்சியாகிக் காலங்கழித்தார். அந்த உழைப்பால் கிடைத்த ஊதியத்தை அடியார் பலருக்கு அமுதூட்டுவதிலும் இந்தியாவினுள்ள பல தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்வதிலும் செலவிட்டார்.

"மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு வார்த்தை சொலச்சற்குருவும்வாய்க்கும் பராபரமே"

என்னும் பெருமொழிக்கிணங்க, அம்மையாரின் நாற்பதாவது வயதில் கடையிறு சுவாமியாரின் சீடர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சின்னத்தம்பி சுவாமி அவர்கள் (சாஷன் சுவாமியென அழைக்கப்பட்டவர்) குரு

வாகவந்து உபதேசம் அருளினார். அன்னாரின் பிறிதோர் சீடரான ஸ்ரீ கனகரத்தினம் சுவாமி அவர்களால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்த சமயத்தொண்டிற்கும் அடியார் பணிக்கும் தமது எஞ்சிய வாழ்வை அம்மையார் அர்ப்பணம் செய்தனர், கந்தர் மடத்தில், திரு. வை, சி, சி. குமாரசாமி அவர்கள் நன்கொடையாக அளித்த ஆறு பரப்புக்காணியில் 1916 ம் ஆண்டில் வேதாந்த மடம் நிறுவப் பெற்றது, இவ்விரு புண்ணியாத்மாக்களின் நன்முயற்சினாலேயாம். அம்மடத்தின் முதல் தலைவராக இருந்தவர் ஸ்ரீ கனகரத்தினம் சுவாமிகள். அதின் ஆதார சக்தியாப் அம்மையார் அமர்ந்தனரெனலாம்.

1922-ம் ஆண்டில் ஸ்ரீ கனகரத்தினம் சுவாமியார் சமாதியடைந்ததும், அவரின் கட்டளைப்படியே ஸ்ரீ மகாதேவ சுவாமி அவர்கள் மடத்தின் குருபீடத்தை ஏற்று அதனை மேலும் சிறப்புறச் செய்யும் முறையில் கொண்டாற்றினார். அவருக்கும் அவரை அடைந்த அடியார்க்கும் சின்னக்குட்டி அம்மையார் அன்னையாக வாழ்ந்தனர். வேதாந்தப்பாட்டி என்னும் திருநாமம் அவருக்குச் சூட்டப்பெற்றது மகாதேவரின் ஆட்சிகாலத்திலாகும்.

தமது சீடரான ஸ்ரீ இராமலிங்க சுவாமிகளிடம் குருபீடத்தை ஒப்படைத்துவிட்டு 1942 ம் ஆண்டில் ஸ்ரீ மகாதேவ சுவாமிகள் சமாதியடைந்தனர். புதிய அதிபரைத் தமது குழந்தையாகப் பாவித்தவண்ணம் வேதாந்தப்பாட்டியார் சென்ற பதிமூன்று வருஷங்களாக அவருக்குத் தந்தையும், தாயும், குருவுமாக அமைந்து தமது அத்தாய்த்ம சேவையைத் தொடர்ந்து செய்துள்ளார். குருபரம்பரையில் அடுத்தடுத்து நான்கு ஆசாரியர்களைப் பேணிய சீடர்களை யோ ஓர் ஆச்சிரம வரலாற்றில் மூன்று சந்ததியினருக்குத் தொண்டுபிரித்த அடியார்களை யோ காணுதல் அருமையில் அருமையாகும். இந்த அருமையான பெருமைக்கு உரிமை பெற்றவர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சின்னக்குட்டியம்மையார் ஒருவரே எனத்தயங்காமற் கூறலாம்.

நாம் அம்மையாரை முதல் முதலாகச் சந்தித்தது 1920ம் ஆண்டில் பிற்பகுதியாகும். அப்போதிருந்த அழகும் உடலுறுதியும் வயசு ஏற ஏறக்கூடியதேயன்றிக் குறைய வில்லை, அகன்ற நெற்றியுடனும் அன்பு ஒளிவிசும் கண்ணுடனும் பொருந்திய அவரின் முகக்களை முன்னிலும் பார்க்கப் பன்மடங்காகப் பிரகாசித்தது. அவர் உள்ளே சதா அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தத்தின் அறிகுறிகள் புறத்தேயும் தென்பட்டன. இம்மாத ஜோதியின் அட்டையை அலங்கரிக்கும் அம்மையாரின் படத்தைப் பார்ப்போருக்கு இந்த உண்மை நன்கு விளங்கும். தமது இளமையை, பெண்மை தாய்மை யென்னும் இருதிரைகளால் மறைத்து வாழ்ந்ததுபோல, அரைநூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட ஆத்மீக வாழ்வில் பெற்ற ஆனந்தானுபவத்தையும் அம்மையாரால் மறைக்க முடியவில்லை. பாரமார்த்திக வாழ்வாம் ஏணியின் கீழ்ப்படிகள் சிலவற்றைத் தாண்டியதும் கைவரப்பெறும் அற்ப சித்திகளால் மயங்கி செருக்குறும் சாதகர்கட்கு அம்மையாரின் அடக்கமும் பணிவும் செறிந்தவாழ்வு ஓர் அரிய படிப்பினையாகும், உடல் கொண்டுவாயி காலத்திற் போலவே, இன்றும் என்றும் அவரது ஆத்மஞானம் அடியார்கட்குச் சாந்தி அளிக்கும் என்பது திண்ணம்.

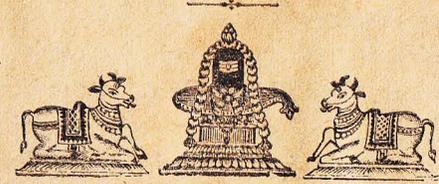
நீநாளும் நன்னெஞ்சே நீனை கண்டாய்
யார் அறிவார்
சாநாளும் வாழ்நாளும் சாய்க்காட்
டெம் பெருமாற்கே
பூநாளும் தலைசுமப்ப்புகழ்நாமம்
செவி கேட்க
நாநாளும் நவீன்றேத்தப் பெறலாமே
நல் வினையே

[சம்பந்தர்]

கோயிலுக்குப் போகவேண்டுமா?

(அருள் நெறித்திருக் கூட்டம் அம்பாரை)

அறிவிற் சிறந்த ஓவையார் "ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று" என்று அருளிச்செய்தது எக்காரணம் பற்றி? அதனைச்சிறிது அறிகல் வேண்டும். கோவில் என்ற சொல்லுக்கு இறைவன் இருப்பிடம் என்பது பொருள். ஆலயம் என்பதற்கு கடவுளின் திருவடிகளில் உயிர்கள் பொருந்தி இருப்பதற்கு ஏற்ற இடம் என்பது பொருள். ஊர்கள் தோறும் கோவில்கள் வேண்டும், கோவில்கள் இல்லாத ஊர் ஊராகாது. "கோவிலில்லாத லூரில் குடியிருக்க வேண்டாம்" என்பதுமது பண்டைப்பழமொழி. எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் கடவுளுக்கு கோவில் எதற்கு? என்று சிலர் கேட்கின்றனர்.

வானொலி நிலையத்திலிருந்து பாடும்போது வெளிவரும் மின்சார அலைகள் ஒருவிடாகக் 1,86,000 மைல் வேகத்தில் வானில் பரந்து பாய்ந்தாலும் ஒலிவாங்கியின் உதவியின்றி அப்பாடலை நாம் அறிந்து கொள்ளவோ, அனுபவிக்கவோ முடியாது. பூமிக்கடியில் நீர் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் கிணறு தோண்டித்தானே அதை நாம் வெளியே கொண்டுவந்து பயன்படுத்துகிறோம். மின்சாரம் ஆகாயம் முழுவதும் வியாபித்திருந்தபோதிலும் அதனை ஒரு மின்சார நிலையத்தின் மூலமாகத்தானே மக்களுக்குப்பயன்படுத்த வேண்டியதிருக்கின்றது. பசுவின் உடல் முழுவதிலும் பால் சற்று வியாபித்திருந்தாலும் அதன் மடியின் வழியாகத்தானே அப்பசு பால் சுரக்கின்றது. அது போலத்தான் கடவுள் அங்கு இங்கு எதைபடி எங்கும் பிரகாசமாக வியாபித்து இருந்தபோதிலும் கோவிலில்தான் சிறப்பாக வெளிப்பட்டு நின்று மக்களுக்கு அருள் புரிகின்றார். ஆதலினால்தான் 'ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று' என்று ஓளவைப் பிராட்டியார் அருளிச் செய்துள்ளார்.

வீட்டில் சமைக்கவும், குளிக்கவும், சாப்பிடவும், தூங்கவும், தனித் தனி அறைகள் இருப்பது போலவும், நகரத்தில் சாமான்கள் வாங்கவும், நாடகம், சினிமாக்கள் பார்க்கவும், வழக்காடவும், தனித்தனி இடங்கள் அமைந்திருப்பன போலவும், இறைவனை மக்கள் வழிபடக் கோவில்கள் இன்றியமையாதவைகளாய் இருக்கின்றன. அந்த அந்த இடங்களுக்குப் போதும் போது நமது மனம் செபலும் அந்த அந்த வேலையில் ஈடுபடுகின்றன. கோவிலைத்தவிர உள்ள மற்ற இடங்கள் எல்லாம் மனம் ஓடுமைப்பட்டு இறைவனை வழிபடுவதற்கு ஏற்ற இடமாக இருப்பதில்லை. உலகப்பற்றினின்றும், கவலையினின்றும் நீங்கிச் சிறிது நேரமாவது நாம் பரம்பொருளினிடம் மனதைச் செலுத்தும்படி கோவிலேயன்றி வேறுயாதுளது? வீட்டிலே கடவுள் வழிபாட்டிற்குத் தனி இடமும், தனி நேரமும் ஒதுக்கி வைக்க எல்லோராலும் முடியுமா?

சைவசமயத்திற்குப் புத்தூயிர் கொடுத்த திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நான்கு மகான்களும் இறைவனைக் கண்ணாரக்கண்டவர்கள். இறைவன் திருவருள் கைவரப்பெற்றவர்கள். இறைவனது அருள் ஒளியில் கலங்குவர்கள், அவர்கள் இறைவனை அல்லும் பகலும் தம் உள்ளக் கோவிலில் வைத்து வழிபட்டு வந்தவர்களென்பதை, அவர்கள் அருளிய அருள் வாக்குகளே நமக்கு நன்றாகக் காட்டுகின்றன. 'இவைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்' என்கிறார் மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை 'நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன் நினையாதொருபோது மிருந்தறியேன்' என்று பாடுகின்றார் நாவுக்கரசர்: 'எத்தான் மறவாதே நனைக்கின்றேன் மனத்து உன்னை' என்று அருளுகின்றார் சுந்தரர்: 'உள்ளம் கவர்கள்வன்' என்கின்றார் திருஞான சம்பந்தர்.

இறைவனை அகத்தும், புறத்தும் கண்ட இவர்கள் தங்கள் மண்ணுலக வாழ்வை எல்லாம் திருத்தலங்களுக்குச் சென்று, கோவில்களில் இறைவனை வழிபட்டுப் பாடுவதிலேயே கழித்தனர் என்பது பொய்யா? சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தோடு தமிழ்நாடு முழுவதும் நடந்து சென்று, தமிழகத்தைச் சிவலோகம் ஆக்கியது ஆலய வழிபாட்டின் வாயிலாகத்தானே. திருக்கோவில்களிலே இறைவன் திரு

முன்பிலே நின்று அருளிச்செய்த பாடல்கள்தாமே தேவார திருவாகங்கள். சிவசோதியிலே கலக்கும் பெரும்பேறு பெற்ற நால்வர் பெருமக்களே, கோவில் வழிபாட்டின் பெருமையை உணர்ந்து நமக்கு வழிகாட்டியிருக்கும்போது, நாம் அவர்கள் சென்ற வழியிற் செல்வதே நமக்கு அறிவுடைமையாகும். இதுபற்றியே 'நாலுபேர் நடந்த வழி நட' என்ற பழமொழியும் எழுந்தது.

'சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் உயிர்' என்பது அன்றும் இன்றும் யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. சதாகாலமும் சீட்டாடுவோன் அதே பைத்தியமாக இருப்பதையும், சினிமாப் பித்தர்கள் 'க்யூ' வரிசையில் மணிக்கணக்காக நிற்பதையும், நடை, உடை, பேச்சு, சிரிப்பு முதலியவற்றில் சினிமா நட்சத்திரங்களைப் பின்பற்றுவதையும், தாழ்த்த குணத்தினரோடு பழகுவோரும், தகாத நூல்களைப்படிப்போரும், பாழாவதையும் நாம் எங்கும் பார்க்கின்றோம், அவ்வாறே தூய உள்ளத்தோடு கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபடுவோர் அன்பும், அருளும் நிறைந்து விளங்குவர் என்பதில் ஐயமுண்டோ?

ஓவ்வொரு எண்ணத்திற்கும் நிறமுண்டு. வடிவுண்டு. பேராற்றலுண்டு என்று இன்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். இந்தக்கண் காட்சியுடையோர் இது குறித்து எழுதி வைத்துள்ள நூல்களில் (Thought forms By C.W. LEADBEATER) பத்திக்கு நீல நிறமும், அறிவுக்கு மஞ்சள் நிறமும், அன்புக்கு வெண்சிவப்பு நிறமும், கோபத்திற்கு இரத்தச்சிவப்பும், வெறுப்புக்கும், பொருமைக்கும் கருமை நிறமும், நுண்ணுடம்பிலிருந்து வெளிப்படுவதாகக்கூறுகின்றார்கள்.

ஆலய வழிபாட்டிற்கு வரும் அடியார்களின் தூய எண்ண அலைகள் நம் நுண்ணுடம்புகளைத் தொட்டு, அவைகளைத்தாய்மையாக்கும். மகான்களின் மன உடம்பு பல மைல் தூரம் விஸ்தீரணம் உடையதாக இருக்கும் என அகக்கண் திறக்கப்பட்டார் கூறுகின்றனர். மணிவாசகர் 'அடியார் நடுவுள்நானிருக்கும் அருளைப்பிரியாய்' என்று இறைவனை வேண்டுகின்றார். 'தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய்' என்று தாயுமானவர் பாடுகின்றார். நம் நாட்டில் வெளியே கூடும் கூட்டம் எல்லாம் தெருக்கூட்டமாகவும், திருக்கோவிலில் கூடும் கூட்டமே திருக்கூட்டமாகவும், கருதப்பட்டு வருகின்றது. நம் மனம் தூயமைப்பட வேண்டுமானால் அதனைத்தாய்மை மனமுடையோர் கூடும் கோவிலின்றி வேறு எங்குப் பெற முடியும்.

[தொடரும்]

செய்தித் திரட்டு

வவனியாவில் சசவத்தொண்டு

வவனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்க ஆதரவில் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் ஓவ்வொருவீட்டில் இறைவழிபாடு நடைபெற்றுவருகிறது எனவும், குழந்தைகளிடத்திலே சமய அறிவையும் உணர்ச்சியையும் உண்டாக்கும் நோக்கம் கருதிச் சமயபாடப்போட்டி ஒன்று நடைபெறப்போவதாகவும், வவனியாவில் தபோவனம் ஒன்றை ஏற்படுத்தற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகள் செய்ததாகவும் டி. சங்கக்காரியதரிசி அறிவிக்கின்றார்.

ஆனந்தாசிரமச் செய்திகள் ஜெயந்தி

சுவாமி இராமதாஸர் அவர்களது 71 வது ஜெயந்தி விழா 7-4-55 அன்று அன்புடனும் ஆர்வத்துடனும் அன்பர்களால் ஆச்சிரமத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. வழக்கம்போல நடைபெறும் தியானத்துடன் காலை ஐந்து மணிக்கு விழா ஆரம்பமாகியது. பஜனையும் பக்தி நிறைந்த சொற் பொழிவுகளும் நடைபெற்றன. ஆயிரக்கணக்கான ஏழை மக்கட்கு அன்னதானம் வழங்கப்பட்டது. ஹரிஜனங்கள் வாழும் கிராமம் ஒன்றில் உள்ள அநுமான் கோயிலுக்கு சுவாமிபும் அன்பர்களும் மாலையில் சென்று பூஜை வழிபாடு நடத்தினார்கள்.

நாமலிகித ஜெபயாகம்

10-4-55 வரை ஆச்சிரமத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட கொப்பிகளின் பட்டிக்கு 214, 303, 227 நாமங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பங்கு பற்றும் அன்பர்களின் தொகை 4906.

வெள்ளிவிழா

நாமலிகித ஜெபயாகம் பற்றிய விபரங்கள் வெள்ளி விழாத்தொடர்பில் வெளியாகும் விசேஷ மலரில் சேர்க்கப்பட விருப்பதால் எல்லா அன்பர்களும் நாமம் எழுதும் கொப்பிகளை 10-11-55 க்கு முன்னர் ஆச்சிரமத்திற்குச் சேரக்கூடியதாக அனுப்புமாறு வேண்டப்படுகின்றனர்.

1940,ம், ஆண்டுக்கு முன்னதாக எடுக்கப்பட்ட அன்னை கிருஷ்ணபாயரின் படங்களை வெள்ளி விழா மலரில் வெளியிட எண்ணப்படுகின்றது. அப்படியான படங்கள் யாராவது அன்பர்களிடமிருந்தால் 30-5-55 க்கு முன்னதாக ஆச்சிரமத்திற்கு அனுப்பினால் நலம், படங்கள் பின்னர் திருப்பி அனுப்பப்படும்.

வெள்ளி விழாவில் பங்குபற்றுதற்காக இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், வெளிநாடுகளிலும் இருந்து ஏராளமான அன்பர்கள் ஆச்சிரமத்துக்கு வருவார்கள், வரும் எல்லோருக்கும் தேவையான வசதிகள் முற்கூட்டியே செய்யப்பட வேண்டும் ஆதலால் வர எண்ணும் அன்பர்கள் தங்களுடன் வர இருப்பவர்களின் பெயர், வயது வந்து சேருவதற்கென எண்ணியிருக்கும் திகதி, அங்கு தங்குவதற்கென எண்ணியிருக்கும் நாட்கள் முதலாய விபரங்களை சுவாமி இராமதாஸர் அவர்கட்கு இயன்ற அளவு சீக்கிரமாக அறிவிக்கும்படி தயவாகக் கேட்கப்படுகின்றனர்.

விநாயகர் அஷ்டகம்.

[குகானந்தவாரி]

பந்தமகற்றும் அனந்தகுண பரப்பும் வெண்பாலுதிக்குமோ
எந்தவுலகு எவனிடத்தில் ஈண்டிருந்து கறக்குமோ
சந்தமறை ஆகமங் கலைகள் அனைத்தும் எவன்பாற் றகவருமோ
வந்த விறையாங் கணபதியை அன்புகூரத் தொழுகின்றும்,

உலகமெலாம் ஒன்றாய் நிற்கும்பொருள் எவன்
உலகிற்பிறங்கும் விகாரங்களுருத மேலாம் ஒளியாவன்
உலகம் புரியும் வினைப்பயனை ஊட்டும் களைகணெவன்
உலகமுதலைக் கணபதியை உவந்து சரணம் அடைகின்றும்

இடர்கள் முழுதும் எவன் அருளால் எரிவீழ்ப்ஞ்செனமாயும்
தொடருமிருவினைகள் எவனருளாற் சுரர்வாழ்பதியும் உறச்செய்யும்
கடவுண்முதலோர் கூறின்றி எவனான் முடிவுறும் அத்
தடவுமருப்புக் கணபதியை அன்பிற் சரணமடைகின்றும்

மூர்த்தியாகித் தலமாகி முந்நீர் கங்கை முதலான
தீர்த்தமாகி அறிந்தறியாத் திறத்தினாலும் உயிர்க்குநல
மார்த்தி நாளும் அறியாமை யகற்றி யறிவிப்பானெவன் அப்
போர்த்தக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரணமடைகின்றும்

செய்யும் வினையின் முதல்யாவன செய்யப்படுமப் பொருள்யாவன்
ஐயமின்றி உளதாகும் அந்தக் கருமப்பயன்யாவன்
உய்யும்வினையின் பயன்களை ஊட்டுவிப்பானெவன்
பொய்யிலிறையைக் கணபதியைப் போற்றி சரணமடைகின்றும்

வேதமளந்து மறிவரிய விகிர்தன்யாவன் விழுத்தகைய
வேதமுடிவில் நடநவிலும் விமலன்யாவன் விளங்குபர
நாதமுடிவில் வீற்றிருக்கும் நாதன்எவன் எண்குணன் எவன்
போதமுதலைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரணமடைகின்றும்

மண்ணினோர் ஐங்குணமாகி வதிவானெவன் சரிடை நான்காய்
நண்ணியமர் வானெவன் றியின்மூன்றாய் நவில்வானெவன் விழியின்
எண்ணுமிரண்டு குணமாகி யியைவானெவன் வானிடை யொன்றாய்
அண்ணலெவன் அக்கணபதியை யன்பிற் சரணமடைகின்றும்

பாசவறிவிற் பசுவறிவிற் பற்றற்கரிய பரன்யாவன்
பாசவறிவும் பசுவறிவும் பயிலப்பணிக் குமரன்யாவன்
பாசவறிவும் பசுவறிவும் மாற்றி மேலாம் அறிவான
தேசன்எவன் அக்கணபதியைத் திகழ்ந்து சரணமடைகின்றும்.

Love is the Law of God.

You do not know the joy of Love so long as there is hatred in your hearts, Were you to feed all things the sap of Life except a certain tiny worm, that certain tiny worm alone would embitter your life. For in loving anything, or anyone, you love in truth but yourselves, Likewise in hating anything or anyone, you love in truth but yourselves. For that which you hate is bound up inseparably with that which you love, like the face and the reverse of the same coin. If you would be honest with yourselves, then must love what you hate and what you hates you, before you love what you love and what loves you.

Love is not a virtue. Love is a necessity; more so than bread and water; more so than light and air.

Let no one pride himself on loving, But rather breathe in Love and breathe it out just as unconsciously and freely as you breathe in the air and breathe if out.

For love needs no one to exalt it, Love will exalt the heart that it finds worthy of itself.

Seek no rewards for Love, Love is reward sufficient unto Love, as Hate is punishment sufficient unto Hate.

Nor keep any accounts with love, For Love accounts to no one but itself:

Love neither lends nor borrows; Love neither buys nor sells; but when it gives, it gives its all; and when it takes, it takes its all. Its very taking is a giving, Its very giving is a taking. Therefore is it the same today, tomorrow and forevermore,

—Mikhail Naimy.

